

Titel: Udrag fra Journalen DD

Citation: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K17", i *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Jette Knudsen; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-dd-kom-shoot-dd-1040.pdf> (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

◄ **Arvesynd** : Forestillingen om arvesynd, dvs. at synden arves el. forplantes, bygger på flere steder i Bibelen, først og fremmest 1 Mos 3 om menneskets syndefald; Sl 51,7, hvor det hedder: »See, jeg er født i Misgierning, og min Moder haver undfanget mig i Synd« (GT-1740); og Rom 5,12-14, hvor Paulus skriver: »Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede. For vel fandtes der synd i verden før loven, men synd kan ikke opregnes, når der ikke er nogen lov; men døden herskede fra Adam til Moses også over dem, der ikke havde syndet ved en lignende overtrædelse som Adam.« Det er dog først med Augustin, at forestillingen om arvesynd gøres til et dogme, dvs. en forpligtende læresætning, der fastslår, at synden er virksom i kønsakten og derved i ethvert menneskes tilblivelse, og at ethvert menneske, fordi det er født i og med synd, har mistet evnen til at gøre det gode. Dette dogme blev antaget af hele kirken ved koncilierne i Kartago i 412, 416 og 418 samt i Efesos i 431. Dogmet om arvesynd blev videreført af de lutherske reformatorer og kom til udtryk i det lutherske bekendelsesskrift *Confessio Augustana* (214,32) art. 2, »Om arvesynden«, hvor det hedder: »Iligemaade lære de [reformatorerne], at efter Adams Fald alle Mennesker, som naturlig fødes, undfanges og fødes i Synden; det er: at de alle fra Moders Liv af ere fulde af ond Lyst og Tilbøielighed, og kunne ikke af Naturen have nogen sand Guds frygt eller nogen sand Troe til Gud, og at denne medfødte Syge eller oprindelige Brøst er i Sandhed Synd, hvilken fordømmer og paafører ogsaa nu den evige Død saa mange, som ikke formedelst Daaben ved den Hellige Aand vorde gjenfødte«, *Den rette uforandrede Augsburske Troesbekjendelse med sammes, af Ph. Melancton forfattede, Apologie*, overs. af A.G. Rudelbach, Kbh. 1825, ktl. 386 (forkortet *Den Augsburske Troesbekjendelse*), s. 46. Med anden halvdel af art. 2 accentueres det dogmatiske problem om arvesynden: »De [reformatorerne] fordømme *Pelagianerne* [228,26] og andre, som nægte, at denne oprindelige Brøst er *Synd*, og for at forkrænke Christi Værdskylds og Velgjerningers Ære, paastaae, at Mennesket ved sin Fornufts egne Kræfter kan vorde retfærdiggjort for Gud«, s. 47. (*Die Bekenntnisschriften der evangelisch-lutherischen Kirche. Herausgegeben im Gedenkjahr der Augsburschen Konfession 1930*, 11. udg. [ty./lat.], Göttingen 1992 (forkortet *Die Bekenntnisschriften*), s. 53).

I trykt udgave: Bind 17 side 228 linje 23